

og det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds meget indstændig ønske og haabe, at det samme Resultat vil vise sig her, som har viist sig ved de tidligere Forhandlinger. Jeg skal endnu kun tilføie, at jeg ikke har kunnet undlade at tænke paa, naar jeg gaaer ude paa Gaden og seer, at Studenterne f. Ex. gaae fra og til Exercits i Uniform og med Geværet ved Siden, — og jeg er temmelig overbevist om, at der blandt disse ogsaa er theologiske Studerende —, at det var forunderligt, om vi her absolut vilde forhindre disse Mennesker fra at tjene som Soldater, naar de bleve ordnede, uagtet de i den unge Alder vise, at de haabe have Lyst til og Nidkjærhed for denne Sag, idet de frivillig offre deres Tid og Kræfter paa Exercits og Besværligheder, som maatte i deres Stilling ikke ere saa ubehagelige. Dette ansører jeg kun som et hyderligere Beviis for den Uret, man efter min Mening vil gjøre imod Geistligheden i dens Heelhed, naar man ikke vil lade dens Medlemmer dele lige Skæbne med alle andre Statsborgere. Jeg kan ikke komme bort fra, hvad jeg under den tidligere Forhandling udtalte, at jeg anseer dette for høist fornærmeligt imod Geistligheden; man kan udtrykke det, som man vil, men jeg finder, at dette ikke er passende, og at man er berettiget til deraf at udbrage den Slutning, at de Geistlige ikke ere gode nok, eller rettere sagt, ikke værdige til at være Soldater. Jeg ønsker ikke, at Forholdet af Noget skal opfattes saaledes, og derfor vil jeg, at de skulle dele Skæbne med enhver Anden, saaledes at de komme til at aftjene deres Værnepligt ikke alene i Linien, men ogsaa i Forstærkningen. Jeg skal udstrække mit Ønske saa vidt, at det eventuelle Fællesudvalg, som man synes at forvente, og som jeg er tilbøjelig til at troe vil blive Enden paa denne Sag, maa enes om at stille de Geistlige lige med alle Andre, saaledes at alle Indrømmelser, haabe de nu beholdte og de, der kunne komme frem i Fremtiden, aldeles maae forsvinde i den efter min Mening ene fornuftige Tanke, at lade dem være Soldater lige med alle Andre. Jeg skal indskrænke mig hertil, idet jeg ogsaa haaber, at enhver Forhandling om dette Spørgsmaal forsaavidt vil være overflødig, som jeg antager,

at Enhver vil stemme, ligesom han har stemt ved de tidligere Behandlinger of Sagen.

J. N. Hansen: Jeg har ikke anseet det for nødvendigt at tage Ordet idag med Hensyn til dette Spørgsmaal, og jeg skulde heller ikke have gjort det, naar der ikke var fremkommet en Ytring fra den høitærede Justitsminister, som jeg paa det Bestemteste maa protestere imod. Den høitærede Justitsminister sagde, at det stred imod det danske Folks Følelse, at man stillede Præsterne lige med Andre med Hensyn til Værnepligten. Man kan tale om sin egen Følelse, og Ingen kan afgjøre, hvorledes en Mand's Følelse er om en Sag, uden han selv. Den ærede Minister vilde jo ikke engang stødes ved, at en Præst gik med i Krig, naar han gjorde det frivilligt, det have vi jo hørt paa et tidligere Stadium, det er kun, naar han skal tvinges dertil, at den ærede Minister er derimod. Jeg respecterer enhver Mand's Følelse, men naar man siger, at det strider mod det danske Folks Følelse, at Præsterne blive Værnepligten undertastede, saa kan jeg ikke nægte, at dette forekommer mig at grændse tæt op til at blive comist, thi saa maatte den store Fleerhed her i dette Thing og de Medlemmer i det andet Thing, som stemme med den, ikke høre til det danske Folk. Jeg troer dog, at naar der her i Thinget sidder 62 Medlemmer, der stemme for, at de Geistlige skulle stilles lige med Andre i Henseende til Værnepligten, og der kun er 14 Stemmer derimod, saa maae disse 62 Medlemmers Vidnesbyrd om det danske Folks Stemning veie mere end de 14 Medlemmers, selv om den ærede Justitsminister er med dem. Jeg maa altsaa protestere imod, at Noget kan sige, at det strider mod det danske Folks Følelse, at de Geistlige stilles lige med Andre i Henseende til Værnepligten. Da der for Diebliffet ikke er Tale om en Overenskomst eller Væmpelse, skal jeg ikke gaae videre ind paa Spørgsmaalet.

Justitsministeren: Det ærede Medlem har naturligviis Lov til at protestere, men jeg maa have Lov til at tage det Hensyn til hans Protest, som jeg har Lyst til, og jeg kan